

da man først begyndte at anvende legemlig Straf. Og det var ikke, fordi det kan antages, at man fik fat paa alle dem, der havde øvet Forbrydelsen og derved fik bragt dem en Forestilling om, at de nu maatte høre op. Nej, det skete simpelthen ved, at man fik fat paa nogle enkelte, gav dem en Straf, der ene svarede til Formaalet, og derved afskrækkede alle andre fra at gøre sig skyldige i noget lignende.

Jeg vilde for mit personlige Vedkommende meget ønske, at det Udvalg, der rimeligvis bliver nedsat om denne Sag, vil betragte det som en af sine alvorligste Opgaver, om det kunde finde andre Midler, der kunde træde i Stedet for den brutale Legemsstraf, som jeg nødig vilde, vi skulde have indført, men som jeg indser Nødvendigheden af at gaa til, hvis der ikke kan findes andet til at remplacere den end det, vi nu have. Jeg kan ikke tilbageholde den Udtalelse, at jeg tror, at den højtærede Minister fortjener Anerkendelse, fordi han er kommen frem med Lovforslaget, som det foreligger, og da selvfølgelig ikke mindst, fordi han har taget Initiativet til at udvide Retten til at værge sig selv, for alle dem, der kunne værge sig selv, altsaa udvidet Nødværgeretten. Det er sikkert en god og nødvendig Foranstaltning, men deraf følger, som det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen) antydede, med logisk Konsekvens, at saa maa man ogsaa være med til at træffe Foranstaltninger for at værge dem, der ikke kunne værge sig selv.

Martin Olsen: Jeg er en Modstander af dette Lovforslag, og det er jeg af forskellige Grunde. For det første, fordi jeg tror, at det ikke vil være i Stand til at ramme der, hvor man tilsigter at ramme, og for det andet, fordi jeg en Gang personlig har været Vidne til en saadan Afprygling som den, den højtærede Minister nu vil indføre, og som for bestandig har gjort mig til en erklæret Modstander af legemlige Straffe for voksne Mennesker. Naar man vil besejre et Onde, kan det ikke hjælpe blot at se paa Ondet uden at spørge om, hvor Aarsagen er. Og jeg kan ikke være enig med den højtærede Minister, naar han vil frakende den Klasse af Mennesker, som der her skal anvendes skarpe Midler imod, ethvert Menneskeværd, thi der er ingen, der er saa daarlig, at der ikke kan bringes noget godt ud af ham. Der kan jo skelnes mellem forskellige Arter af Bøller, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har

nævnt forskellige af dem blandt Overklassen, men ogsaa Underklassens Bøller ere forskellige. Der er f. Eks. de sølle, forhultede Stakler, som maa have deres Tilhold i „Holger Danske“ og hænge paa en Snor om Natten, og saa er der andre, som ere ret velklædte, med kulørt Slips, Pladering, og som have Tegnebogen i Orden. Det er de Bøller, der hænge sammen med et stort Spørgsmaal, Prostitutionen, som jeg mener, man ogsaa skulde røre ved, naar man tænker paa Standsningen af Bølleondet.

Jeg mener, at skal man have bedre Mennesker end dem, man nu har, og som man er utilfreds med, skal man sætte Fingeren paa de Steder, hvor disse gøres saa onde og fordærvede, som de ere, og der skal man begynde med Skolen. Der foreligger et lille Lovforslag til Behandling i Tinget om Indførelse af Sundhedslære i Skolen. Fortsættelsesskoler, hvor det Børnene have lært i Skolen, plejes og hygges om; saa de bevare det, er et andet Skridt i den rigtige Retning. Et tredie Skridt er at udvide Arbejderbeskyttelsen, at forkorte Arbejdstiden. Thi naar det ærede Medlem for Assens (Berntsen) siger, at Statistikken viser, at Bøllerne tage til, er det maaske rigtigt, men Arbejdsløsheden og Nøden tager ogsaa til, og det at sætte en sulten Mand ind i et Spisekammer, er en meget farlig Ting. Man maa ikke undre sig over, at Forbrydelserne tiltage, og at Bøllerne vokse op, naar Adgangen til Erhverv berøves Mennesker. Det er alt sammen Samfundsspørgsmaal, men det er Produktet, vi tale om, Aarsagerne lade vi ganske rolig ligge. Det er ogsaa saa, at mange af dem, vi betegne som Bøller, ere blevne det i deres Soldatertid. Der er jo megen Frihed, og den Beskæftigelse, de have, er ikke af en saadan Natur, at den skal kunne forædle dem. Lad os prøve ogsaa at gøre noget der, helst ophæve den Historie, men kunne vi ikke det, saa i hvert Fald give dem en nyttig Beskæftigelse i deres Fritid, maaske slaa en Smule af paa Bajonetfægtningen og saa give dem nogen Undervisning i Stedet for.

Det, jeg imidlertid nærmest tog Ordet for, var for at vidne om mine personlige Oplevelser med Hensyn til Pryglestraffen. Jeg var Soldat, medens endnu den gamle militære Straffelov bestod, og saa den Gang en Soldat blive straffet paa den Maade. Han var det bedste Menneske paa Jorden, men han havde en vis Tilbøjelighed til at komme sent hjem om Aftenen, og denne Tilbøjelighed var maaske noget